

Македония

Събираме се рано сутринта с усмивки и чаши кафе. Предстои ни ново приключение - поход в Македония! Е, поход е малко силно казано, но съм изпълнен с очакване. По пътя минаваме покрай Витоша, Рила, Пирин, Огражден - планини с които са свързани много спомени. Говорим за тази планина, за онази хижа, за този връх, за следващите походи. Планината ни е привързала силно към себе си. Време е да видим Беласица и от другата страна, на запад от границата. Скоро стигаме в село Смолари. Разположено в полите на Беласица, селото е потънало в тишина. Очаква ни водач, който ни повежда към водопада, скрит някъде в гората над селото. Пътеката е покрита с листа, а нагоре по реката мелодията на течащата вода създава приятно, есенно, топло усещане. Есента е винаги красива в планината. Жълто, червено и зелено се преливат в безброй нюанси и четката на природата превръща дори и най - обикновеното дърво в истинска палитра от цветове. Скоро достигахме до водопада. С височина от почти 40 метра, той е най - високият в Беласица и в цяла Македония. Над реката има изграден мост. Снимахме се за спомен и оставаме още няколко минути за да се насладим на падащата вода. Не просто красота, а истинска магия излъчва това място. Поемаме обратно... по пътеката за да се озовем след малко в село Колешино. И отново се изправяме пред чудесна екопътека, която ни повежда към нов водопад. За разлика от Смоларския, този е по - широк и по свой начин красив. Нещо в него ми напомня на един водопад в западна Стара планина, близо до хижа Копрен. Вляво, съвсем близо до падащата вода е сложена стълба. Изкачвам се по нея и достигам до средата на водопада. Капчици се сипят по косата ми и се чувствам щастлив на това място. Трудно ми е да си тръгна. Искане ми се да остана още малко... и още малко... и още малко. Водопадна есен!

Автобусът ни отвежда до село Банско - някъде в подножието на Беласица, някъде в Македония.... Забравено от Бога място! И тук започват изненадите! Хотелът е с 3 звезди. Впечатляващо за хотел разположен в село! Почувствах се приятно изненадан. Някак си е неочаквано за мен на такова място да има такъв хотел. Ресторантът е огромен и започнах да се чудя... Как се пълни този хотел? Кой идва в това село и защо? Нещо не е както трябва... И наистина не беше. Условиата в хотела не са за три звезди, освен ако тази категория има коренно различно значение от двете страни на Осогово. Иначе по това време в Македония няма домати. Вече са извън сезона и не се сервират в ресторантите. В България обаче доматите са винаги на мода. Сякаш не ни дели една граница, а живеем на два различни континента. За три звезди обаче е отношението на персонала към нас. Много сърдечни, усмихнати и добри и този толкова напевен техен диалект. Мисля, че това е отличителна черта на хората тук. В България някак си станахме по - озлобени, по - затворени, по - сърдити един на друг. Така ми се струва... Може и да греша. А е толкова лесно да бъдем хора. Толкова лесно...

В съседния хотел има басейн и решаваме да запълним с плуване оставащите два часа до празничната вечеря. Ммммда! Хотелът определено е впечатляващ. От него лъха позабравен социалистически лукс.... Имам усещането, че се връщам към родната действителност от средата на 80 - те. Къде е басейнът? Там долу вдясно! Благодаря! Започваме да слизаме бързо по стъпалата. Знам, че ни очаква минерален басейн и нямам търпение да се потопя в топлата вода. В момента в който слизаме обаче... сякаш като в приказка се пренасяме в друг свят. Дали това е машината на времето? Определено да! Опитвам бързо да си припомня коя дата сме днес! Бързо! Мисли! 29.11.2014 година. 21 век! Не, не! Не може да е истина! Влязохме направо в 1956... или

1984 максимум! Може би този басейн е работил за последно тогава и ние сме първите му посетители за последните 30 – 40 - 50 години. Вратата на басейна е с катинар и верига. Имам чувството, че влизаме в средновековна крепост. Очаквах от някъде да се появи и ключар с огромен ключ! Побутваме тежката скърцаща врата и тя се отваря. Мрачна светлина. Очите ми трябва да свикнат с тъмнината... Нарочно пропускам да опиша едни странни изобретения, патентовани сигурно през 1762 година, които служат за прибиране на дрехите в съблекалнята - те са просто неописуеми! В полумрака виждам басейн с олимпийски размери! Тук??? Потресаващо!!! Започвам да мисля в кое село в България има такъв басейн, работещ към днешна дата?! Нямам отговор! Бързам да вляза и се хващам за парапета, който със сигурност е кован по времето на Александър Македонски или максимум 30 години след смъртта му. Предполагам, че от времето се е скъсал по средата, но слава богу умея да плувам. Мисля, че се изисква известна доза смелост за да се плува тук. Но...туристите сме друга категория хора. Студ, сняг, дъжд и вятър не ни плаши, та един басейн ли ще ни се опре?

Убеден съм, че по дъното на басейна живеят антични микроорганизми и водорасли, а може би и риби. Нищо чудно и самият Александър Велики да е плувал тук! Плувахме около час и решихме да се връщаме обратно. Дамите от групата отидоха на кафе, а мъжете останахме да си припомним уменията по тенис на маса. Ммда! Във всеки от нас все още живее по един шампион - ако не републикански, то поне квартален. Качваме се до кафето и решаваме да проверим къде ще се проведе тази дългоочаквана среща на балканските туристически дружества. Това не е шега работа! Очакват около 450 гости. Отваряме една врата и... машината на времето ни връща обратно към 29.11.2014г.. Няма такъв лукс!!! Три звезди??? Малко са!!! Огромна зала! Безупречно бели покривки! Всички столове са облечени в „роклички”. Не, не, не! Отказвам да повярвам! Това не може да е истина! Мисля, че този хотел трябва да се казва „Машината на времето”. Имаше една такава руска група навремето! Дано да ги извикат за кръщавка! Бързо се връщаме в нашия хотел, преобличаме се и отиваме на празничната вечеря.

А там... залата е пълна с хора събрани от любовта към планината. Планината е тази, която създава такива приятелства. И всички си приличат - добри, усмихнати хора на възраст от 18 до 90 години! Толкова енергия има в тази вечер! Детски ансамбъл ни приветства за добре дошли. Най – малкият танцьор е сигурно на 5 години и привлича погледите и аплодисментите на присъстващите. Всички му се радват и бързат да се докоснат до него и да го прегърнат след края на танца. 450 човека от Варна, Русе, Етрополе, София, Гоце Делчев, Петрич, Струмица, Скопие и кой знае още откъде от България и Македония! Разбираме, че това е традиционна туристическа вечер. 13- та по ред, а ние сме тук за първи път. Надявам се не и за последен! А после... Музика и танци до безкрай.

На сутринта тръгваме към Струмица. Градчето все още спи под ръмвящия дъжд. Разхождаме се по блестящите тротоари и поемаме към село Велюса. Манастирът „Св. Богородица Милостива“ е разположен в края на селото и е посветен на едноименната икона. „Елеуса” на гръцки означава милостива и с времето името на манастира се е превърнало в име и на селото. Любезна монахиня ни разказва историята на манастира. Впечатляващ е един кръст вграден в самата стена. Не е просто изрисуван отвън на фасадата. Изграден е между самите тухли от керемиди....без начало и без край. Следващото село по пътя ни е Водоча. Казват, че името му произлизало от „вади очи”. Народната памет вече 1000 години е съхранила спомена от онези дни, когато някъде тук наблизо е извършено едно безумно престъпление. Водоча!!! В манастира „Свети Леонтий“ са възстановени фрески изобразяващи войниците на Цар Самуил. От стената ме гледат невиждащо мъже изпитващи болка, обезумели в своето страшно безсилие.

Тишината в манастира е лепкава, студена. Това е място за преклонение и почит! Продължаваме към манастира „Свети Илия” над Струмица. И ако снощи в ресторанта вечерята беше официална, сега съвсем неофициално пристигаме поне 100 гости. И отново ни посрещат сърдечно и с усмивки. За всеки има чаша вино и масата е отрупана. Прекрасни, невероятни хора! Истински им се възхищавам!

За съжаление всяко хубаво нещо има и своя край. Трябва да поемем по обратния път към България, съхранили в себе си топлината и обичта на хората, които срещнахме тук. За да се върнем отново...може би съвсем скоро, когато ще бъде открита хижа „Шарена чешма”. Да, със сигурност ще се върнем! Скоро!

13.12.2014 г.